

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1096/2021
05.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због продуженог кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 61. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ђорђа Милићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 314/19 од 15.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 91/21 од 16.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.10.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ђорђа Милићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 314/19 од 15.04.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 91/21 од 16.07.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 20К. бр. 314/19 од 15.04.2021. године, окривљена АА, поред окривљене ББ, оглашена је кривом због извршења продуженог кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ, изречена јој је условна осуда и то тако што је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећене и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1. 91/21 од 16.07.2021. године, делимично су усвојене жалбе окривљене АА и њеног браниоца и пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 314/19 од 15.04.2021. године преиначена, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд окр. АА због продуженог кривичног дела крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 61. и 33. КЗ, изрекао условну осуду и то тако што је утврдио казну затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одредио да

се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док су у преосталом делу жалбе окривљене и њеног браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адвокат Ђорђе Милићевић, поднео је захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, на основу члана 492. ЗКП побијане пресуде преиначи у односу на окривљену АА и исту ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљене у захтеву истиче, да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по закону не могу заснивати. У том смислу, као незаконите доказе, бранилац означава записнике о испитивању сведока ВВ, ГГ и ДД, који су састављени пред Основним јавним тужиоцем у Краљеву дана 08.07.2019. године, будући да је испитивање наведених сведока обављено супротно члану 300. став 1. ЗКП, с обзиром да јавни тужилац претходно није упутио позив браниоцу окривљене ради присуствовања доказним радњама – испитивању наведених сведока.

Одредбом члана 300. став 1. ЗКП је прописано да је јавни тужилац дужан да браниоцу осумњиченог упути позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да су пред Основним јавним тужиоцем у Краљеву, сведоци ВВ, ГГ и ДД испитани дана 08.07.2019. године и то без присуства окривљене АА и њеног браниоца. Такође, јавни тужилац није упутио позиве окривљеној и њеном браниоцу да присуствују испитивању именованих сведока.

Имајући у виду наведено, као и цитирану законску одредбу, по налажењу Врховног касационог суда искази сведока ВВ, ГГ и ДД дати на записницима о испитивању сведока пред Основним јавним тужиоцем у Краљеву Кт бр. 985/18 од 08.07.2019. године, прибављени су супротно члану 300. став 1. ЗКП.

Међутим, по налажењу овог суда, када су у питању искази именованих сведока, иако стоје наводи да су исти, у претходном поступку, прибављени супротно члану 300. став 1. ЗКП, стоји и чињеница да су сведоци ВВ, ГГ и ДД, саслушани на главном претресу дана 04.12.2020. године на записнику о главном претресу састављеним пред Основним судом у Краљеву у наставку доказног поступка, као и да је на главном претресу дана 04.12.2020. године присуствовала окривљена АА, као и њен бранилац адвокат Милан Ристић, чиме је обезбеђена контрадикторност поступка, односно могућност окривљеној и браниоцу да постављају питања сведоцима и испоштовано право на одбрану, у погледу саслушања сведока.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац окривљене АА, указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и њу образлаже наводима да је за постојање кривичног дела крађа неопходно постојање намере као субјективног обележја кривичног дела, као и да је за постојање саизвршилаштва на страни окривљених суд морао да утврди постојање заједничког умишљаја да се изврши кривично дело. Међутим, суд за свој став није дао ни јасне ни аргументоване разлоге, а био је дужан да објасни међусобни договор окривљених за извршење кривичних дела с обзиром на време, место и радње описане у изреци првостепене пресуде. Образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, бранилац истовремено указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи своју оцену изведених доказа, односно своју оцену исказа саслушаних сведока, исказа оштећених саслушаних у својству сведока, са којима у везу доводи наводе одбране окривљене, као и писане доказе у списима предмета (потврда о привремено одузетим и враћеним предметима), износећи сопствену верзију догађаја, и своје чињеничне закључке другачије од оних изнетих у побијаним пресудама.

Међутим, како се чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљене у поднетом захтеву нумерише повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП-а, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљене у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведене повреде закона, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости

разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ђорђа Милићевића, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован, док је у преосталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**